

Arrest

nr. 253 968 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat WIES *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2019.

1.2. Verzoekers worden 27 oktober 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. P.G.M.P., eerste verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Huizucar in de staat La Libertad. U woonde samen met O. E. S. G. (X, OV X) en uw zoon S. U. S. P.. In november 2018 begon u te werken voor de organisatie FISDL die kansarme gezinnen opvolgde en ondersteunde. In augustus 2019 werd u ingezet om deze gezinnen te bezoeken en hen te bevragen over hun situatie op allerlei vlak. FISDL had een regeling met de bendes getroffen om geen problemen met hen te krijgen. Zo mochten medewerkers van de politie of van het gemeentehuis niet betrokken worden bij dit project. Voor de sector San Miguel werd echter toch de politie betrokken.

Op 2 oktober 2019 werd u door bende 18 Surenos van uw wijk bedreigd. Zij beschuldigden u ervan hen verraden te hebben bij de politie vanwege uw werk. Ze hadden bevel om jullie te vermoorden indien jullie niet zouden vertrekken.

U vertelde dit diezelfde avond aan uw man. U bleef daarna nog werken voor FISDL maar enkel op een administratieve functie. U werkte nog tot 4 december 2019. Uw man bleef nog tot 30 november 2019 werken.

Op 5 december 2019 vertrok u met uw man en zoon uit Salvador. Op 7 december 2019 kwam u in België aan en op 9 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, een attest van de ngo Calma, een werkbadge, twee brieven van uw voormalige oversten op uw werk, een opleidingscertificaat van uw werk, een brief van uw werk ter bevestiging van uw tewerkstelling, een brief ter bevestiging van uw vrijwilligerswerk voor de gezondheidsinstelling in Huizucar, de inschrijving van de aankoop van jullie huis, foto's en nieuwsartikels neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale***

groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

U verklaart dat de bende 18 Surenos jullie zouden vermoorden indien jullie niet onmiddellijk zouden vertrekken omdat jullie hen hadden verraden aan de politie (CGVS, p. 16 en vragenlijst CGVS, vraag 5). In informatie over de bendes in El Salvador kan het volgende gelezen worden: "Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members."

Het is zeer opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenoot nog twee maanden thuis zijn blijven wonen en blijven werken. Indien jullie daadwerkelijk de boodschap kregen van bende 18 dat ze jullie zouden vermoorden indien jullie niet onmiddellijk zouden vertrekken is het weinig aannemelijk dat jullie toch nog twee maanden lang thuis zouden blijven wonen en zelfs zouden blijven werken, nota bene voor het werk waarvoor u net met de dood werd bedreigd. Er kan dan ook verwacht worden dat u hier een overtuigende uitleg voor weet te bieden. Echter, u weet hier louter op te zeggen dat u geen geld had om te vluchten en dat u uw werkcontract moest uitdoen. U voegt dan nog toe dat het land verlaten ook een risico inhoudt en dat jullie zijn blijven werken om geld te verzamelen voor jullie vlucht (CGVS, p. 17). Uw stelling dat u daar bleef omdat u uw contract moest uitdoen kan vanzelfsprekend niet overtuigen als reden om in uw huis te blijven wonen in een wijk waar jullie op elk moment vermoord konden worden.

De melding dat jullie geen geld hadden om te vluchten, zonder dit op eniger wijze uit te leggen, verklaart geenszins dat jullie twee maanden lang op dezelfde plaats zouden moeten wonen en werken waar jullie dagen eigenlijk al geteld waren. Zeker gezien jullie wel de financiële mogelijkheden hadden om zonder lening een huis te laten bouwen (CGVS, p. 17). Bovendien zijn jullie verklaringen inconsistent op dat vlak. Zo zegt u dat jullie nog bleven werken om voldoende geld voor jullie vlucht te verdienen (CGVS, p. 17). Uw man echter zegt dat jullie het geld voor jullie vlucht bijeenkregen via jullie spaargeld, via een lening van 2000 dollar van uw familie in de Verenigde Staten en door een vergoeding van zijn werk omwille van acht jaar dienst (CGVS X, p. 4). Dat u dus zegt dat u en uw echtgenoot moesten blijven werken om het geld voor jullie vlucht uit jullie wijk te verdienen valt hier bezwaarlijk mee te rijmen. Bovendien blijkt uit het document van het werk van uw man dat hij slechts 7,5 jaar heeft gewerkt op zijn werk.

U wordt dan gevraagd of jullie niet tijdelijk in een hotel of motel elders in het land terecht konden om het onmiddellijke gevaar waarin jullie verkeerden in jullie wijk te vermijden maar u weet hier louter op te zeggen dat dit maar een tijdelijke oplossing zou zijn en dat jullie daarvoor bovendien de financiële middelen niet hadden (CGVS, p. 19). Dat dit maar een tijdelijke oplossing zou zijn is op geen enkele wijze een verklaring voor het feit dat jullie ervoor kozen om in jullie wijk te blijven en hierdoor elk moment het gevaar liepen vermoord te worden. Opnieuw, de loutere melding dat jullie onvoldoende middelen zouden hebben gehad om tijdelijk elders, zoals in een hotel of motel te verblijven, is niet overtuigend, zeker gezien jullie een eigen huis bezaten. Uw man wordt gevraagd of jullie jullie huis hebben trachten te verkopen waarop hij zegt van wel maar dat jullie met de prijs de investering die jullie erin hadden gestoken er niet zouden uitkrijgen vanwege de lage waarde die een huis had in jullie regio (CGVS X, p. 4 en 5). Een dergelijke uitleg over het nalaten jullie huis te verkopen wijst bezwaarlijk op een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gevraagd waarom jullie toch niet gewoon jullie huis verkochten aan een lage prijs – om geld te verzamelen om jullie leven te redden – verklaart hij dan plots dat er geen tijd was om het huis te verkopen (CGVS X, p. 5). Gezien jullie blijkbaar wel al prijzen van geïnteresseerde kopers hadden gekregen en jullie nog twee maanden daar zijn gebleven is dit maar weinig overtuigend. Dat uw man bovendien eerst zegt dat jullie het huis niet verkochten omdat jullie de investering er niet zouden uitkrijgen en dan plots een tekort aan tijd als reden hiervan opgaf doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Uw stelling dat het land verlaten ook een risico inhoudt kan evenmin aanvaard worden als reden waarom u bent blijven wonen op dezelfde plaats en in dezelfde wijk waar jullie vermoord gingen worden en dat u tevens uw woning bleef verlaten om te gaan werken.

Uit bovenstaande blijkt dat u geenszins een overtuigende verklaring weet te bieden voor het feit dat jullie gewoon nog twee maanden zijn blijven wonen en werken in jullie wijk en regio na de boodschap van de bende 18 dat ze jullie zouden vermoorden indien jullie niet zouden vertrekken. Dit doet dan ook ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat er in al die tijd nooit meer iets gebeurd is. U verklaart in dit verband dat jullie andere wegen namen, andere werkuren hanteerden en 's avonds jullie lichten uitdeden om te doen voorkomen dat er niemand thuis was (CGVS, p. 17). Gezien u eerder verklaarde dat de 18 Surenos iedereen controleren die in en uit de wijk komt kan deze verklaring vanzelfsprekend niet overtuigen (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd om verder uit te leggen wat u met die andere werkuren bedoelt, zegt u dat u om negen uur in plaats van om acht uur 's morgens naar het werk vertrok en soms de lunchpauze oversloeg om vroeger thuis te zijn (CGVS, p. 17). Het behoeft geen betoog dat dergelijke minimale wijzigingen in uw uurrooster er op geen enkele wijze voor zou kunnen zorgen dat de bende die uw wijk controleert u niet zou kunnen vinden.

U wordt erop gewezen dat de bende u zou vermoorden indien u niet onmiddellijk zou vertrekken en dat u toch nog twee maanden daar bent gebleven, waarna u opnieuw gevraagd wordt waarom er niets meer gebeurd is, maar u geeft geen enkele bijkomende informatie. U geeft eerst een ontwijkend antwoord maar zegt vervolgens dat de bendes niet altijd meteen optreden (CGVS, p. 17 en 18). Het spreekt voor zich dat dit antwoord, zeker in het licht van beschikbare informatie over het bendegeweld in El Salvador, niet kan overtuigen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart en het paspoort van uw zoon hebben betrekking op uw identiteit en die van uw zoon, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De inschrijving van de aankoop van jullie bouwgrond en huis heeft geen betrekking op jullie problemen met de bende 18 Surenos. Uw werkbadge, het opleidingscertificaat, de brief van FISDL ter bevestiging van uw werk, één van de twee brieven van een voormalig overste, de brief van de ngo Calma en de foto's hebben louter betrekking op uw tewerkstelling bij FISDL. Ook dit wordt niet onmiddellijk betwist. Echter, loutere werkzaamheid bij deze organisatie is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat deze organisatie in samenspraak met de bendes werkte (CGVS, p. 14). U dient op concrete en geloofwaardige wijze uw problemen met de bende aan te tonen. Uit bovenstaande is gebleken dat u hier niet in slaagt. U legt voorts nog een kopie van een brief neer van een andere voormalige overste vanop uw werk waarin wel melding wordt gemaakt van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen. Echter, deze brief betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien is deze louter opgesteld op jullie vraag waardoor deze een gesolliciteerd karakter heeft. Het is ook opvallend dat deze pas dateert van oktober 2020, bijna een jaar na jullie verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de nieuwsartikels over het bendeprobleem in El Salvador dient gezegd dat u op individuele wijze een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador is onvoldoende.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. *Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.*

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de “**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. S. G. O. E., tweede verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Huizucar, in de staat La Libertad. U werkte als diensthoofd van de dienst onderhoud in een broodbakbedrijf in San Salvador. Uw vrouw M. P. P. G. (CGVS X, OV) werkte als gezinsbegeleider voor de organisatie FISDL. Zij was hiermee betrokken bij een project om kansarme gezinnen te begeleiden en uit de armoede te halen. Zij bezocht deze gezinnen om een beeld te krijgen van hun situatie.

Op 2 oktober werd zij tegengehouden door leden van de bende 18 Surenos en bedreigd. Zij zeiden dat ze hen had verraden bij de politie en dat ze jullie zouden vermoorden indien ze jullie nog eens zouden zien.

Jullie bleven nog twee maanden thuis wonen en bleven tevens naar het werk gaan. Op 5 december 2019 vertrokken jullie met het vliegtuig uit El Salvador. Op 7 december 2019 kwamen jullie in België aan en op 9 december 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart en een attest van uw werk neer.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie

van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U baseert zich voor verzoek volledig op de motieven die werden aangehaald en uiteengezet door uw vrouw M. P. P. G. (CGVS X, OV X). In het kader van haar verzoek werd volgende beslissing genomen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

U verklaart dat de bende 18 Surenos jullie zouden vermoorden indien jullie niet onmiddellijk zouden vertrekken omdat jullie hen hadden verraden aan de politie (CGVS, p. 16 en vragenlijst CGVS, vraag 5). In informatie over de bendes in El Salvador kan het volgende gelezen worden: “Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members.”

Het is zeer opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenoot nog twee maanden thuis zijn blijven wonen en blijven werken. Indien jullie daadwerkelijk de boodschap kregen van bende 18 dat ze jullie zouden vermoorden indien jullie niet onmiddellijk zouden vertrekken is het weinig aannemelijk dat jullie toch nog twee maanden lang thuis zouden blijven wonen en zelfs zouden blijven werken, nota bene voor het werk waarvoor u net met de dood werd bedreigd. Er kan dan ook verwacht worden dat u hier een overtuigende uitleg voor weet te bieden. Echter, u weet hier louter op te zeggen dat u geen geld had om te vluchten en dat u uw werkcontract moest uitdoen. U voegt dan nog toe dat het land verlaten ook een risico inhoudt en dat jullie zijn blijven werken om geld te verzamelen voor jullie vlucht (CGVS, p. 17). Uw stelling dat u daar bleef omdat u uw contract moest uitdoen kan vanzelfsprekend niet overtuigen als reden om in uw huis te blijven wonen in een wijk waar jullie op elk moment vermoord konden worden.

De melding dat jullie geen geld hadden om te vluchten, zonder dit op eniger wijze uit te leggen, verklaart geenszins dat jullie twee maanden lang op dezelfde plaats zouden moeten wonen en werken waar jullie dagen eigenlijk al geteld waren. Zeker gezien jullie wel de financiële mogelijkheden hadden om zonder lening een huis te laten bouwen (CGVS, p. 17). Bovendien zijn jullie verklaringen inconsistent op dat vlak. Zo zegt u dat jullie nog bleven werken om voldoende geld voor jullie vlucht te verdienen (CGVS, p.

17). Uw man echter zegt dat jullie het geld voor jullie vlucht bijeenkregen via jullie spaargeld, via een lening van 2000 dollar van uw familie in de Verenigde Staten en door een vergoeding van zijn werk omwille van acht jaar dienst (CGVS X, p. 4). Dat u dus zegt dat u en uw echtgenoot moesten blijven werken om het geld voor jullie vlucht uit jullie wijk te verdienen valt hier bezwaarlijk mee te rijmen. Bovendien blijkt uit het document van het werk van uw man dat hij slechts 7,5 jaar heeft gewerkt op zijn werk.

U wordt dan gevraagd of jullie niet tijdelijk in een hotel of motel elders in het land terecht konden om het onmiddellijke gevaar waarin jullie verkeerden in jullie wijk te vermijden maar u weet hier louter op te zeggen dat dit maar een tijdelijke oplossing zou zijn en dat jullie daarvoor bovendien de financiële middelen niet hadden (CGVS, p. 19). Dat dit maar een tijdelijke oplossing zou zijn is op geen enkele wijze een verklaring voor het feit dat jullie ervoor kozen om in jullie wijk te blijven en hierdoor elk moment het gevaar liepen vermoord te worden. Opnieuw, de loutere melding dat jullie onvoldoende middelen zouden hebben gehad om tijdelijk elders, zoals in een hotel of motel te verblijven, is niet overtuigend, zeker gezien jullie een eigen huis bezaten. Uw man wordt gevraagd of jullie jullie huis hebben trachten te verkopen waarop hij zegt van wel maar dat jullie met de prijs de investering die jullie erin hadden gestoken er niet zouden uitkrijgen vanwege de lage waarde die een huis had in jullie regio (CGVS X, p. 4 en 5). Een dergelijke uitleg over het nalaten jullie huis te verkopen wijst bezwaarlijk op een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gevraagd waarom jullie toch niet gewoon jullie huis verkochten aan een lage prijs – om geld te verzamelen om jullie leven te redden – verklaart hij dan plots dat er geen tijd was om het huis te verkopen (CGVS X, p. 5). Gezien jullie blijkbaar wel al prijzen van geïnteresseerde kopers hadden gekregen en jullie nog twee maanden daar zijn gebleven is dit maar weinig overtuigend. Dat uw man bovendien eerst zegt dat jullie het huis niet verkochten omdat jullie de investering er niet zouden uitkrijgen en dan plots een tekort aan tijd als reden hiervan opgaf doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Uw stelling dat het land verlaten ook een risico inhoudt kan evenmin aanvaard worden als reden waarom u bent blijven wonen op dezelfde plaats en in dezelfde wijk waar jullie vermoord gingen worden en dat u tevens uw woning bleef verlaten om te gaan werken.

Uit bovenstaande blijkt dat u geenszins een overtuigende verklaring weet te bieden voor het feit dat jullie gewoon nog twee maanden zijn blijven wonen en werken in jullie wijk en regio na de boodschap van de bende 18 dat ze jullie zouden vermoorden indien jullie niet zouden vertrekken. Dit doet dan ook ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat er in al die tijd nooit meer iets gebeurd is. U verklaart in dit verband dat jullie andere wegen namen, andere werkuren hanteerden en 's avonds jullie lichten uitdeden om te doen voorkomen dat er niemand thuis was (CGVS, p. 17). Gezien u eerder verklaarde dat de 18 Surenos iedereen controleren die in en uit de wijk komt kan deze verklaring vanzelfsprekend niet overtuigen (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd om verder uit te leggen wat u met die andere werkuren bedoelt, zegt u dat u om negen uur in plaats van om acht uur 's morgens naar het werk vertrok en soms de lunchpauze oversloeg om vroeger thuis te zijn (CGVS, p. 17). Het behoeft geen betoog dat dergelijke minimale wijzigingen in uw uurrooster er op geen enkele wijze voor zou kunnen zorgen dat de bende die uw wijk controleert u niet zou kunnen vinden.

U wordt erop gewezen dat de bende u zou vermoorden indien u niet onmiddellijk zou vertrekken en dat u toch nog twee maanden daar bent gebleven, waarna u opnieuw gevraagd wordt waarom er niets meer gebeurd is, maar u geeft geen enkele bijkomende informatie. U geeft eerst een ontwijkend antwoord maar zegt vervolgens dat de bendes niet altijd meteen optreden (CGVS, p. 17 en 18). Het spreekt voor zich dat dit antwoord, zeker in het licht van beschikbare informatie over het bendegeweld in El Salvador, niet kan overtuigen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart en het paspoort van uw zoon hebben betrekking op uw identiteit en die van uw zoon,

die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De inschrijving van de aankoop van jullie bouwgrond en huis heeft geen betrekking op jullie problemen met de bende 18 Surenos. Uw werkbadge, het opleidingscertificaat, de brief van FISDL ter bevestiging van uw werk, één van de twee brieven van een voormalig overste, de brief van de ngo Calma en de foto's hebben louter betrekking op uw tewerkstelling bij FISDL. Ook dit wordt niet onmiddellijk betwist. Echter, loutere werkzaamheid bij deze organisatie is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat deze organisatie in samenspraak met de bendes werkte (CGVS, p. 14). U dient op concrete en geloofwaardige wijze uw problemen met de bende aan te tonen. Uit bovenstaande is gebleken dat u hier niet in slaagt. U legt voorts nog een kopie van een brief neer van een andere voormalige overste vanop uw werk waarin wel melding wordt gemaakt van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen. Echter, deze brief betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien is deze louter opgesteld op jullie vraag waardoor deze een gesolliciteerd karakter heeft. Het is ook opvallend dat deze pas dateert van oktober 2020, bijna een jaar na jullie verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de nieuwsartikels over het bende probleem in El Salvador dient gezegd dat u op individuele wijze een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador is onvoldoende."

Bijgevolg kan ook u een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen bij terugkeer naar El Salvador.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit, die hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Het attest van uw werk heeft louter betrekking op uw tewerkstelling. Dit heeft echter niets te maken met uw beweerde problemen in El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécurotaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécurotaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna *EVRM*).

Met betrekking tot het verband met het Verdrag van Genève stellen verzoekers dat zij: *“bedreigingen en vervolgingen ondergaan in hun land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge onveiligheid situatie in het land van herkomst van verzoeker, wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Verzoeker hebben een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers werden bedroog door de 18 Sureños omdat de bende denkt dat Mevrouw P. G. in het kader van haar werk als familiebegeleidster informatie heeft doorgegeven aan de overheid. Als gevolg daarvan zijn verzoekers niet in staat een menswaardig leven te leiden in El Salvador vanwege de gewapende groepen.”*

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting betreffende politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep als gronden van vervolging. Vervolgens beargumenteren zij dat zij vervolging op basis van politieke overtuiging vrezen omdat eerste verzoekster *“door de bende wordt beschouwd als iemand die informatie aan de overheid heeft verstrekt, in de kader van haar werk als familiebegeleidster, hetgeen een politiek standpunt ten gunste van de regering is.”*, alsook omwille van het behoren tot een sociale groep omdat eerste verzoekster: *“door de bende beschouwd als iemand die informatie aan de overheid heeft verstrekt, in de kader van haar werk als familiebegeleidster. In deze verband, behoort ze tot de groep van personen die informatie aan de autoriteiten hebben verstrekt.”* Zij stellen dat: *“In El Salvador, georganiseerde misdaadgroepen willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie, economische en territoriale macht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, allerm minst kan omschreven worden als een daad die veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is. Ofschoon verwerende partij lijkt te impliceren dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador ofwel een soort van economische ondernemingen zijn die hun winst willen maximaliseren, ofwel eenvoudige straatcriminelen zijn. is het duidelijk dat hun bedoelingen veel verder rijken (zie infra) dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd en dit ontkennen berust aldus ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het wat het begrip 'politiek' inhoudt. Bovendien verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar het COI Focus-rapport dd. 15/07/2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador om haar stelling kracht bij te zetten. Dit is echter merkwaardig, daar een dergelijke zienswijze geenszins te lezen valt in voormeld rapport. In dit rapport valt echter wel het volgende te lezen aangaande de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador” “...” (COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 15 juli 2019, p. 23-24). “Uit bovenstaande informatie blijkt onomstotelijk dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor de vervolging is dus eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert”.*

Verzoekers citeren de UNHCR *Guidelines* van 2016 om aan te tonen dat mensen die misdrijven van bendeleden hebben aangegeven nood hebben aan internationale bescherming, alsook de COI Focus van juli 2019 *“El Salvador: Situation sécuritaire”* om te staven dat familieleden van iemand die bedreigd wordt door bendes ook gevaar lopen. Verzoekers benadrukken dat ze El Salvador niet hebben verlaten omwille van problemen door criminaliteit of economische redenen en dat zij wel onder de Vluchtelingenconventie vallen.

Vervolgens gaan verzoekers in op het niveau van geweld in El Salvador, herhalen zij dat hun problemen in het licht van de Conventie van Genève moeten worden bekeken, en stellen zij dat daarom artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. De bewijslast dient, aldus verzoekers te worden omgekeerd, en aangezien verwerende partij in de bestreden beslissingen geen goede redenen aanbrengt waarom de vervolging of ernstige schade niet opnieuw zouden kunnen gebeuren, dienen de beslissingen minstens te worden vernietigd.

Verzoekers wijzen vervolgens op de ontoereikende beschermingsmogelijkheden vanwege de autoriteiten in El Salvador, en citeren in verband hiermee de UNCHR “Guidelines” van 2016 en de COI Focus van juli 2019.

Verzoekers stellen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd kunnen worden door bendes, en dat zij als een “sociale groep” in vluchtenrechtelijke zin dienen te worden beschouwd. Zij stellen vervolgens dat *“Een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep' werd eveneens gehuldigd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1. d) van de richtlijn 2004/83/EG”* en citeert “...” (Parl. St. zittingsperiode 51. 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83.) en artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen erop dat *“het woord 'onder meer' ('entre autres' in de Franse versie) duidt hier op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord 'en' op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is. In casu worden de gedwongen returnees naar El Salvador inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, anders dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. In geval van terugkeer lopen verzoekers het risico om slachtoffers te worden van mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken.”*

Ze verwijzen in verband hiermee opnieuw naar de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” en eveneens naar de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants”, van 12 juli 2019. In geval van terugkeer naar El Salvador, zouden verzoekers, na een verblijf in het buitenland, dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Verzoekers vervolgen: *“Het bestaan van ernstige en individuele bedreigingen voor het leven of de persoon van de persoon die om subsidiaire bescherming verzoekt, is niet afhankelijk van de voorwaarde dat de verzoeker moet bewijzen dat hij of zij specifiek wordt geïsoleerd vanwege factoren die specifiek zijn voor zijn of haar persoonlijke situatie (CJCE, arrest van 17 februari 2009, C-465/07).”* en citeren arrest nr. 218.075 van de Raad. Vervolgens citeren zij een rapport van Human Rights Watch om aan te tonen dat de informatie over Salvadoraanse returnees tot voor kort onbestaande was, maar dat uit de laatste informatie blijkt dat er een *“een reëel en ernstig risico van vervolging in geval van terugkeer bestaat”*. Dit risico bestaat evenzeer voor Salvadoranen die om economische redenen het land verlieten, aangezien zij moeilijkheden ondervinden met hun sociaal-economische re-integratie en bijgevolg kwetsbaar zijn voor afpersing. Verzoekers citeren in verband hiermee een rapport van IDMC. Verzoekers voegen toe dat alle bronnen die geraadpleegd werden voor de COI Focus *“bevestigen dat El Salvadorianen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd worden kunnen door de bendes.”* Verzoeker citeren nog drie rapporten van International Crisis Group, en stellen dat verzoekers als teruggekeerde immigranten zullen geïdentificeerd worden en daarom kwetsbaar zullen zijn voor afpersing. Ze voegen toe dat het door Human Rights Watch aangehaalde cijfer van vermoorde returnees waarschijnlijk onderschat is, en dat zij naast moord nog vele andere risico's lopen. Verzoekers stellen geen middelen te hebben om dagelijks de bendes te betalen, dat veel returnees verborgen moeten leven na hun terugkeer, en dat vele Salvadoranen in België zich onder druk voelen gezet om vrijwillig terug te keren naar El Salvador.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus geven verzoekers eerst een theoretische uiteenzetting. Zij stellen van mening te zijn dat het CGVS de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdeling foutief heeft geïnterpreteerd, en dat de bestreden beslissingen geen analyse bevatten van de intensiteit en de willekeurigheid van het geweld in El Salvador. Verzoekers citeren uit het “Diakité” arrest van het Hof van Justitie en benadrukken dat El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is, dat dit geweld zowel willekeurig als gericht van aard is, en dat de COI Focus over de veiligheidssituatie niet uitsluit dat er gesproken kan worden van een intern gewapend conflict in El Salvador. Verzoekers citeren rapporten van National Geographic, Internationale Crisis Group en Human Rights Watch en OSAC om aan te tonen dat het niveau van geweld in El Salvador zeer hoog ligt, en vergelijken dit met de situatie in Irak, waar wel subsidiaire bescherming voor werd toegekend door de Belgische autoriteiten. Verzoekende partijen halen aan dat ook Salvadoraanse politieagenten in grote getallen het land verlaten omwille van het hoge geweldsniveau en het feit dat de overheid zelfs hen geen

bescherming kan bieden, en citeren in verband hiermee een artikel van de Washington Post. Dat er sinds 2015 een daling van het aantal slachtoffers zou zijn, is volgens verzoekers te wijten aan een vermindering van de aanklachten en niet aan een verbetering van de situatie. Vervolgens citeren verzoekers een rapport van de OSAC en de COI Focus over de veiligheidssituatie betreffende de willekeur van het geweld en het gebrek aan bewegingsvrijheid, en concluderen zij: *“Al de objectieve elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers.”* Zij halen hierna nogmaals het arrest *“Diakité”* aan, alsook arrest nr. 195.227 van de Raad betreffende het begrip *“willekeurig geweld”* en stellen in verband met hun persoonlijke omstandigheden: *“In casu, worden de verzoekers specifiek geraakt van het willekeurige geweld omdat ze geen financiële middelen hebben. De verzoekers waren deels financieel afhankelijk van het werk van de familiebegeleidster van mevrouw, waardoor ze het doelwit werden van bedreigingen door de bende 18 Sureños. Ze hebben hun baan opgezegd en hebben geen alternatief voor het leven in El Salvador. Bovendien, het feit dat het om een gezin met een minderjarig kind gaat, is voldoende om de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht te nemen, rekening houdend met het belang van het kind en de onderstaande informatie. De zoon van verzoekers moest stoppen met naar school gaan uit angst om slachtoffer te worden van leden van de groep 18 Sureños, die alomtegenwoordig was in de buurt waar ze woonden. Het feit dat ze tot een risico profiel behoren (returnee zonder middelen om afpersing te vermijden) verhoogd het risico slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld.”*

Vervolgens argumenteren verzoekers dat ze eveneens de subsidiaire beschermingsstatus dienen toegekend te krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dit *“aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen.”* Zij geven een theoretische uiteenzetting betreffende artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, en dat de voorgaande elementen ertoe leiden dat verzoekers een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen in dit kader ook naar hun profiel als terugkeerders, en het feit dat zij niet over de middelen beschikken om losgeld te betalen of de bendes te mijden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en rechtspleging voor het CGVS, en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat de grieven van het CGVS op basis van dewelke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoekers pogen vervolgens de argumenten van het CGVS betreffende de geloofwaardigheid van hun vrees te weerleggen. Eerst gaan de verzoekers in op het argument van het CGVS dat zij na de bedreiging nog twee maanden in hun woning in El Salvador verbleven, en bespreken zij de drie redenen waarom zij hun woning niet meteen konden verlaten: een gebrek aan geld, het beëindigen van hun arbeidsovereenkomst en de risico's om het land te verlaten. Zij stellen vooreerst dat deze drie redenen overlappen en dat: *“de reden van het vertrek van de verzoekers moet dynamisch gelezen worden: in reactie op de bedreiging hebben de verzoekers besluiten dat het te gevaarlijk was in El Salvador te blijven. Ze hebben aan een eerste mogelijkheid gedacht: verhuizen. Toch was deze optie in de context van El Salvador niet mogelijk en niet veilig. De tweede mogelijkheid was het land te verlaten. Echter, hadden de verzoekers niet genoeg geld voor deze vertrek. Ze waren dus geblokkeerd. De enige oplossing was te wachten tot ze genoeg geld samen krijgen - deels door het werken - om op een veilige plaats te kunnen vertrekken.”* Vervolgens citeren verzoekers uit de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie om aan te tonen dat verhuizen binnen El Salvador gevaar met zich meebrengt. Zij stellen dat het vertrek uit een land om er nooit meer terug te keren een organisatie vergt en dit zeker wanneer de financiële middelen beperkt zijn.

Betreffende het gebrek aan geld poneren verzoekers dat zij inderdaad een huis bezitten in El Salvador, maar dat dit slechts 81m² groot is en dat zij al hun spaargeld erin hebben geïnvesteerd, en citeren zij p. 17 van de notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, om te concluderen dat het CGVS een partiële lezing doet van de verklaringen en een subjectieve analyse van het relaas van verzoekers. Verzoekers

stellen dat het coherent en plausibel is dat zij gespaard hebben voor een klein huis en hierdoor geen spaargeld meer hebben, en dat zij in verband met het huis een stavingsdocument hebben neergelegd. Verzoekers halen nog enkele theoretische elementen aan in verband met de gedeelde bewijslast en de plicht tot samenwerking van de asielinstanties in asioldossiers, en stelt dat het CGVS door de partiële lezing van de verklaringen van verzoekster artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Vervolgens stellen verzoekers dat zij geen onderling inconsistente verklaringen hebben afgelegd over de wijze waarop ze hun reis hebben gefinancierd. Zij citeren uit de notities persoonlijk onderhoud om aan te tonen dat zij verklaard hebben het uiteindelijke bedrag voor de reis te hebben verzameld door én te werken én door een lening aan te gaan bij familieleden. Betreffende het argument van de bestreden beslissingen dat de verklaringen van verzoeker dat hij acht jaar op zijn laatste werkplaats tewerkgesteld was niet overeenstemmen met tewerkstellingsattest dat 7,5 jaar tewerkstelling vermeldt, beargumenteren verzoekers dat het CGVS niet enerzijds de documenten van verzoekers aan de kant kan schuiven omdat ze de beoordeling van het CGVS niet kunnen verantwoorden, en anderzijds dit document gebruiken om het relaas van verzoekers in twijfel te trekken. Ze stellen ook dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de jaren tewerkstelling afrondde en dat het voorwerp van de vraag toen niet was hoe lang de verzoeker precies had gewerkt maar wel hoe verzoekers het geld hadden verzameld, en dat het CGVS indien zij hierin een tegenstrijdigheid in zag, zij verzoeker hiermee, conform artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 had moeten confronteren. Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers zich in veiligheid hadden kunnen brengen in een hotel of motel, beargumenteren verzoekers dat zij niet veel geld hebben en dienden te werken om het geld te kunnen verzamelen om zich in veiligheid te brengen in het buitenland, dat een hotel per persoon minimaal 25 dollar per persoon had gekost, dat dit hun vertrek uit El Salvador aanzienlijk zou hebben vertraagd, doch dat de bendes de hotels controleren en dat hun veiligheid dan ook niet gegarandeerd zou zijn, en concluderen zij: *“De eis van het CGVS houdt geen rekening met de situatie van de verzoekers. De instructie was op zijn minst niet voldoende ontwikkeld om geldig te kunnen overwegen dat het een mogelijke oplossing voor de verzoekers was.”* Aangaande het argument dat verzoekers geen aannemelijke uitleg hebben gegeven waarom ze hun huis niet verkochten om de fondsen te verzamelen voor hun vertrek, stellen verzoekers dat het CGVS subjectief en partijdig is wanneer ze stelt dat verzoeker *“dan plots”* verklaarde dat er geen tijd was om het huis te verkopen, aangezien de *protection officer* voordien niet had gevraagd aan verzoeker waarom ze het huis niet aan een lagere prijs verkochten. Verzoekers citeren uit de notities persoonlijk onderhoud van verzoeker en stellen dat er in verband met het huis vragen over drie onderwerpen werden gesteld. Ten eerste, of verzoekers overwogen hebben het huis te verkopen, waarover verzoekers stellen dat het hun levensproject was en dat hij hun gehele spaargeld erin hadden gestoken, en dat het dan ook in eerste instantie moeilijk was om het aan een lagere prijs te verkopen. Ten tweede, of verzoekers het huis hebben proberen te verkopen, in verband hiermee stellen verzoekers dat toen ze nog in El Salvador waren aan betrouwbare mensen uit de buurt hadden gevraagd of ze het huis wilden kopen, dat het huis vandaag te koop staat maar dat er geen geïnteresseerden zijn, en citeren zij landeninformatie om te staven dat de veiligheidssituatie in El Salvador een negatieve impact heeft op de woningmarkt. Het derde punt betreft het feit waarom verzoekers het huis niet aan een lagere prijs verkocht hebben, waarop verzoeker antwoordde dat er geen tijd voor was, en dus niet *“plots”* deze verklaring aflegde, zoals het CGVS volgens verzoekers subjectief en partijdig poneert.

Aangaande het argument in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers nog twee maanden in El Salvador verbleven omdat verzoekster haar contract moest uitdoen, antwoorden verzoekers dat zij geen geld hadden en dat de alternatieven om te verhuizen te gevaarlijk waren. Het ging dus niet om het contract, wel om het geld, vervolgen verzoekers, en zij stellen ook dat de lonen in El Salvador laag zijn en dat de compensatie wordt uitgerekend op basis van de vervulde arbeidstijd, waardoor verzoekers op de compensatie van verzoeker, die hij op 30 november 2011 kreeg, hebben gewacht.

Verzoekers herhalen vervolgens dat het een risico inhoudt om het land te verlaten en citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster in dit verband. Ze concluderen dat ze geen andere keuze hadden dan nog twee maanden in El Salvador te blijven, en dat ze aannemelijke redenen hebben gegeven waarom ze niet meteen konden vertrekken, alsook dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven dat het voor haar heel zwaar was om te blijven.

Vervolgens gaan verzoekers in op het argument van het CGVS dat het zeer opmerkelijk is dat er tijdens de twee maanden dat verzoekers in El Salvador bleven, er niets meer is gebeurd. Verzoekers stellen veiligheidsmaatregelen te hebben genomen om het risico te verminderen en te zorgen dat de

benededen hun moeilijker konden vinden, hoewel ze ervan bewust waren dat dit beperkt bleef, doch geen andere mogelijkheid hadden. Vervolgens sommen verzoekers deze maatregelen op:

“Andere wegen genomen, andere uren gehanteerd (PO, blz. 17).

• Ze kwamen amper buiten, bleven zoveel mogelijk huis, en deden alle lichten uit om te laten uitschijnen dat er niemand thuis is (PO, blz. 17).

• Ze hebben besloten hun kind niet meer op school te laten (PO, blz. 18).

• Mevrouw P. G. bleef soms bij haar ouders slapen en soms was het S.

G. O. E. die op zijn werk bleef slapen (PO, blz. 8).”

Aansluitend citeren verzoekers uit het gehoorverslag van verzoekster in antwoord op het argument van het CGVS dat verzoekster afwijkend zou hebben geantwoord op de vraag waarom er niets meer gebeurde in de twee maanden dat verzoekers in El Salvador verbleven. Ze stellen dat verzoekster in haar eigen woorden antwoordde, en dat er niets meer gebeurde omdat verzoekers enerzijds maatregelen namen en anderzijds de bendes in het algemeen niet noodzakelijkerwijs meteen reageren, hetgeen niet betekent dat ze niet in de toekomst zouden handelen. Verzoekers voegen toe dat de veiligheidsmaatregelen in eerste instantie leken te werken, maar dat dit niet eeuwig kon blijven duren, alsook dat zij een maand voor het persoonlijk onderhoud het volgende hadden vernomen van de vader van verzoekster: *“dat een jongen bij een bushalte was vermoord. Het was een jongen die in december 2019 problemen had gehad met de bende (weigering om met hen samen te werken) en toch werd vrijgelaten. Hij zette zijn studie voort en werd hij bij de bushalte gedood meer dan een jaar na de bedreigingen.”* Verzoekers concluderen dat het bestempelen van het antwoord van verzoekster als *“ontwijkend”* subjectief is en dat de vrees van verzoekers wordt geminimaliseerd omdat er niets meer gebeurde in de twee maanden dat ze nog in El Salvador verbleven.

Hierna gaan verzoekers in op het feit dat in de bestreden beslissingen wordt beargumenteerd dat de document die ze neerleggen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de beslissingen. Ze stellen ten eerste dat ze meer dan tien documenten hebben ingediend, en dat er niet verwacht kan worden dat ze over elk element van hun verhaal een document indienen. Verzoekers citeren in dit kader het UNHCR Handbook en de Kwalificatierichtlijn betreffende de verdeling van de bewijslast, de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel, en concluderen dat de documenten grondig dienen geanalyseerd te worden voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, alsook dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast als er een twijfel in het relaas blijft. Verzoekers citeren arrest *“M.A. c. Suisse”* van het EHRM en stellen: *“De geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekers moet daarom ook worden beoordeeld door de ingediende documenten en niet zoals de CGVS kant lijkt af te leiden, na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal.”*

Betreffende de documenten die niet in rekening worden genomen omdat het volgens het CGVS elementen zijn die niet worden betwist, en het feit dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de tewerkstelling van verzoekster niet kan leiden tot de vaststelling van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, stellen verzoekers *“de tewerkstelling van de verzoekster werpt een licht op de omstandigheden waarin de bendes dachten dat zij informatie aan de nationale autoriteiten had verstrekt. De problemen van de verzoekers vinden hun bron in de tewerkstelling als familiebegeleidster van Mevrouw P. G..”*

Betreffende de brief over verzoeksters tewerkstelling en problemen, voeren verzoekers aan dat de beoordeling van dit document als gesolliciteerd door het CGVS, en de schijnbare conclusie dat het daardoor niet mee in overweging moet worden genomen, subjectief is. Zij citeren uit dit document en benadrukken dat het verzoekster identificeert en specificeert dat ze door de bendes wordt bedreigd, en poneren dat het als bewijs dient in aanmerking te worden genomen.

Zij concluderen: *“Het verhaal van de verzoekers is coherent en plausibel. Het CGVS was niet in staat om een relevant argument aan te voeren om de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekers, die talrijke documenten ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming bevat, in twijfel te trekken. Door de economische situatie van de verzoekers te ontkennen en te oordelen dat zij andere mogelijkheden hadden -zoals het hotel of het huis verkopen- geef verwerende partij een subjectieve beslissing, en schendt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: (...).”*

Verzoekers geven hierna nog een theoretische uiteenzetting betreffende het voordeel van de twijfel en concluderen: *“In conclusie, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen.”*

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en teruggestuurd moeten worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

2.1. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. BAJ;
3. Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van de UNHCR pt.62, 66, 67, 80 - 86, <https://www.unhcr.org/4d93528a9.pdf>;
4. Het EASO Practical Guide : Qualification for internationale protection van april 2018, beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-practical-guidequalification-for-international-protection-2018.pdf> p.23, 25;
5. "Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs" (mars 2010), pt. 30-31,37-39, 45-51;
6. COI Focus-rapport dd. 15/07/2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador, p. 23-24;
7. UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016, p. 34;
8. COI Focus, « *Salvador. Retour au pays des ressortissants* », 9 januari 2020, p. 22, URL: [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour au pays des res sortissants 20200109.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour%20au%20pays%20des%20ressortissants%20200109.pdf);
9. HRW, Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse, 5 February 2020, beschikbaar op <https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deported-danger/united-states-deportationpolicies-expose-salvadorans-death-and>;
10. IDMC, "An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", september 2018, p. 26, URL: <https://www.intemal-displacement.org/publications/an-atomised-crisisreframing-displacement-caused-by-crime-and-violence-in-el-salvador>;
11. International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
12. International Crisis Group (ICG), El Salvador's Politics of Perpetual Violence, 19 december 2017, Latin America Report n° 64, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html>;
13. International Crisis Group (ICG), *Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central America*, 6 april 2017, Latin America Report n° 62, p. iii, URL: <https://www.refworld.org/docid/58e74ed64.html>.)
14. Human Rights Watch (HRW), El Salvador - Events of 2018, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2019/countrv-chapters/el-salvador>;
15. Overseas Security Advisory Council (OSAC), El Salvador - 2019 Crime and Safety Report, 25 april 2019, beschikbaar op: <https://www.osac.gov/Countrv/ElSalvador/Content/Detail/Report/dl222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>;
16. The Washington Post, "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country", 03/03/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the-americas/its-sodangerous-to-police-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-the-countrv/2019/03/03/e897dbaa-2287-11e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html;
17. GlobalPropertyGuide, "El Salvador's housing market has many problems", 22.12.2016, beschikbaar op <https://www.globalpropertyguide.com/Latin-America/El-Salvador>).

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 26 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 (hyperlink) en waarin opnieuw wordt verwezen naar "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (hyperlink).

4. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verwerende partij stelt dat hoewel de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven, deze bendes door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie trachten te behouden en dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Er is, volgens verwerende partij geen band met de Conventie van Genève op basis van toegeschreven politieke overtuiging aanwezig in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Ook is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd omwille van afpersing volgens verwerende partij onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3 § 4, 2, d) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers argumenteren dat eerste verzoekster beschouwd wordt als iemand die informatie aan de overheid heeft verstrekt in het kader van haar werk als familiebegeleidster, wat een politiek standpunt is ten gunste van de regeringen en wijst daarbij op de UNHCR *“Guidance Note on refugee claims relating to victims of organised gangs”* van maart 2010 waarin de term politieke overtuiging in brede zin moet worden opgevat als *“any opinion on any matter in which the machinery of State, government, society, or*

policy may be engaged". Verder argumenteren zij dat zij als returnees ook behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van de vluchtelingdefinitie.

De Raad wijst er vooreerst op dat richtlijnen van het UNHCR nuttig kunnen zijn bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, maar niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde. Hoe dan ook kan de enkele verwijzing naar het gegeven dat een verzoeker zou beantwoorden aan één van deze risicoprofielen niet volstaan om het verband tussen de ingeroepen vervolgingsfeiten en één van de vijf criteria in de vluchtelingdefinitie en een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Een individuele en feitelijke beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekers blijft noodzakelijk.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat hun vluchtmotieven verband houden met hun politieke overtuiging omdat eerste verzoekster als familiebegeleidster beschouwd wordt als iemand die informatie heeft verstrekt aan de overheid en dat dit een politiek standpunt zou inhouden ten gunste van de regering, stelt de Raad vast dat dit niet kan blijken uit verzoeksters verklaringen. Zoals hierna zal blijken legt zij geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot haar werk als familiebegeleidster waarbij zij vaak ook in contact kwam met families van bendeleden en vermoedt zij dat zij door de bendes ervan verdacht werd informatie over bendeleden te hebben doorgegeven, maar dit houdt als dusdanig geen politieke overtuiging in, noch blijkt hieruit dat de bendes haar een politieke overtuiging ten gunste van de regering zouden toeschrijven. Indien uit het dossier blijkt dat de bendeleden eerste verzoekster viseerden omdat zij informatie zou hebben doorspeeld, stelt de Raad vast dat dit vooral werd ingegeven door de het feit dat de bendeleden daardoor in de gevangenis zouden kunnen belanden en hun criminele activiteiten niet meer zouden kunnen verderzetten. Eerste verzoekster verklaart nergens, noch blijkt uit de elementen in het dossier dat zij door de bende een politiek standpunt werd toegedicht ten gunste van de regering.

Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van personen die informatie aan de overheid hebben verstrekt, wijst de Raad op het volgende. Artikel 48/3 § 3 d) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*
- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd".

Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: het hebben van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden en een eigen identiteit hebben in het betrokken land omdat de groep in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekers verwijzen naar de ruimere bewoordingen in de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St.*, zittingsperioden 51, 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83) waarbij Richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Vreemdelingenwet om te argumenteren dat artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet een ruimere interpretatie toelaat waarbij het zou volstaan dat één van beide voorwaarden vervuld is. De Raad wijst er evenwel op dat het Hof van Justitie in het arrest *"X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel"* heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een *"specifieke sociale groep"* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45). Bovendien is ondertussen Richtlijn 2004/83/EG ingetrokken door Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'herschikte Kwalificatierichtlijn'). De herschikte Kwalificatierichtlijn stelt niet langer minimumnormen, maar normen vast voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten. Voor zover artikel 3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn Lidstaten toelaat om gunstigere normen vast te stellen of te handhaven, kan dit slechts *"indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn"*. Het hoofddoel van de Kwalificatierichtlijn is *"enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over*

bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken” (overweging 12). Gelet op deze doelstelling en gezien de invulling van het begrip specifieke sociale groep door het Hof van Justitie geen ruimte laat voor een interpretatie waarbij de vervulling van één van beide voorwaarden volstaat, kan de stelling van verzoekers niet worden gevolgd.

Verzoekers tonen niet aan dat zij omwille van het feit dat eerste verzoekster ervan verdacht wordt informatie te hebben verstrekt aan de overheid een onveranderlijk gemeenschappelijk kenmerk hebben waarvan niet geëist kan worden dat ze dit opgeven, noch een eigen identiteit te hebben die in hun directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Ook waar verzoekers betogen dat zij als returnees behoren tot een specifieke sociale groep, kunnen zij niet worden bijgetreden. Voor zover verzoekers aanvoeren dat zij louter omwille van hun verblijf in het buitenland zullen worden beschouwd als personen die over financiële middelen beschikken, stelt de Raad vast dat verzoekers vooreerst niet aantonen als terugkeerders en personen met financiële middelen als dusdanig een specifieke identiteit zouden hebben in El Salvador die als afwijkend wordt beschouwd, zodat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/3 § 3 d) van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Voor zover, zoals hierna zal blijken, verzoekers aannemelijk maken dat zij gevisieerd werden door bende 18 in El Salvador en zij aanvoeren dat zij omwille van hun problemen in het verleden met bendes extra kwetsbaar zijn voor de bendes, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat zij daarmee niet aantonen daardoor te behoren tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekers problemen betrekking hebben op feiten van gemeenrechtelijke aard en bendecriminaliteit in Huizacar in de Staat Libertad in El Salvador.

De Raad is dan ook van oordeel dat hun verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. *De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.* § 2. *Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept verzoekers zich op de vervolgingsfeiten zoals uiteengezet in de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals opgenomen in punt 1 van dit arrest. De Raad wijst er op

dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hierbij worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in aanmerking genomen alsook de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

7.3.1. Volgens hun verklaringen werkte tweede verzoekster als familiebegeleidster vanaf november 2018 voor de organisatie FISDL in Huizacar in de staat La Libertad. Zij verklaart dat zij vrijwilligster is geweest bij verschillende organisaties. Ondermeer door haar ervaring met sociaal werk werd zij aangenomen bij FISDL (Fondo de Inversion Social para el Desarrollo Local de El Salvador). In het kader van het project waarin zij werkte kreeg zij 50 families toegewezen voor begeleiding in drie sectoren, Elisota, Los melada en Nazareth (notities PO eerste verzoekster, p. 11). Zij omschrijft haar taak als volgt “*we voerden een diagnose uit binnen families, en dan konden die families voordelen krijgen, vb. een bonus, als hij beloofde mee te doen in strategie en verandering door te voeren in gezin, er bestonden verschillende soorten voordelen, voor ouderen, studenten, voor personen met een handicap voor kinderen onder twee jaar en voor zwangere vrouwen*” (notities PO tweede verzoekster, p. 14). Het project richtte zich op de armste families, waarin veel benedeleden zaten. Aangezien zij daarbij ook persoonlijke informatie moest verzamelen met betrekking tot de familieleden, moest zij de families vaak overtuigen om mee te werken door te verzekeren dat de informatie vertrouwelijk werd behandeld. Omdat verschillende bendes prominent aanwezig zijn in deze regio werden afspraken gemaakt met de bendes, waarbij de gebruikte formulieren aan de bendes werden getoond. De bendes stemden toe op voorwaarde dat er geen politieagenten of medewerkers van de gemeente zouden aanwezig zijn bij de bezoeken. Op een dag vond er evenwel een coördinatie-vergadering plaats waar verzoekster aanwezig was maar ook het diensthoofd van de politie. Verzoekster verklaart dat zij haar diensthoofd hierover had aangesproken aangezien hun aanwezigheid consequenties kon hebben voor de veiligheid van de medewerkers op het terrein maar van hogerhand werd beslist dat de politie van San Miguel hierbij moest zijn. Zij was samen met een collega aanwezig op deze vergadering en denkt dat zij daardoor in het vizier is gekomen van de bendes (notities PO tweede verzoekster, p. 15-16).

Tweede verzoekster werd op 2 oktober 2019 door twee leden van de bende 18 surenos bedreigd toen zij na haar werk in “*case rio los meladas*” naar huis ging. Zij verklaart dat één van de bendeleden gewapend was en haar onder schot hield en haar ervan beschuldigde informatie te verzamelen om door te geven aan de politie. Verder zei hij dat ze wisten dat zowel verzoekster als haar echtgenoot in een zone gecontroleerd door MS werkten en begon haar te betasten. Hij nam haar tas af en gaf die door aan zijn kompaan die het geld er uit haalde. Tweede verzoekster verklaart verder dat hij dreigde haar te zullen verkrachten en dat ze al het bevel hadden gekregen haar te vermoorden, dat ze geen klacht mocht indienen bij de politie. Daarna zei hij dat ze haar spullen moest pakken en weggaan alsof er niets gebeurd was. Tweede verzoekster was in shock en ging zo snel mogelijk naar huis bij haar zoontje. Zij vertelde het aan haar man die avond, waarna ze beiden hun routine van en naar het werk veranderden en hun zoontje niet meer naar school lieten gaan. Tweede verzoekster stopte onmiddellijk met familiebezoeken op het platteland en deed enkel nog administratief werk, terwijl tweede verzoekster met haar zoontje vanaf dan regelmatig bij haar ouders ging overnachten. Toen zij genoeg geld hadden verzameld om tickets naar België te kunnen kopen, verlieten verzoekers El Salvador op 7 december 2019.

7.3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij niet betwist dat tweede verzoekster als familiebegeleidster werkzaam bij de FIDSL en in het kader van deze activiteiten geregeld op bezoek ging bij en informatie verzamelde over families waarvan sommigen lid waren van bendes. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster consistente en gedetailleerde verklaringen aflegt over haar werk als familiebegeleidster bij FIDSL en de aanwezigheid van de bendes 18 surenos, revolucionarios en MS 13 in de verschillende sectoren van Huizacar waar zij werkzaam was. Verder zet zij ook op uitvoerige wijze uiteen hoe zij functioneerde en op welke manier afspraken waren gemaakt met de bendes om het project te kunnen uitvoeren en hoe uiteindelijk de politie toch betrokken raakte bij een coördinatievergadering met de verschillende partners in het project. Tweede verzoekster legt ook een aantal documenten neer met betrekking tot haar activiteiten als familiebegeleidster bij FIDSL, waaronder een brief van de FIDSL waarin bevestigd wordt dat zij van augustus tot 4 december 2019 bij hen werkte (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), een werkbadge en een brief van de NGO Calma waarin wordt geattesteed dat zij er werkte van 1 november 2018 tot 27 februari 2019 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 6). Verder legt tweede verzoekster ook verschillende foto's neer met betrekking tot haar tewerkstelling. De Raad stelt bijgevolg vast dat tweede verzoekster voldoende aantoont dat zij als familiebegeleidster werkzaam was voor de FIDSL tot 4 december 2019 en dat zij daarvoor ook actief was voor de NGO Calma, waarvan zij verklaart dat deze NGO samenwerkte met de FIDSL.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omdat het enerzijds zeer opmerkelijk is dat zij nog twee maanden thuis zijn blijven wonen en werken terwijl de bende 18 had gedreigd hen te vermoorden indien ze niet onmiddellijk zouden vertrekken. Volgens de bestreden beslissingen kan hun bewering dat zij geen geld hadden niet aanvaard worden omdat zij een huis konden laten bouwen zonder lening en zij ook niet kunnen verklaren waarom zij hun huis niet konden verkopen, desnoods aan een lagere prijs. Ook het gegeven dat zij niet zomaar hun arbeidsovereenkomst konden opzeggen en het land verlaten op zichzelf ook een risico vormt, kunnen hiervoor geen verklaring bieden volgens de bestreden beslissingen. Anderzijds is het volgens de bestreden beslissingen ook zeer opmerkelijk dat er in de twee maanden na het incident nooit meer iets gebeurd is en hoeft het geen betoog dat de minimale wijzigingen in hun uurroosters die zij als verklaring opgaven, er niet voor kunnen zorgen dat de bende die hun wijk controleert hen niet zou kunnen vinden.

Wat het gebrek aan financiële mogelijkheden betreft, stelt de Raad vast, zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift, dat tweede verzoekster verklaarde dat zij een huis hadden gebouwd en daardoor hun spaargeld hadden opgemaakt (notities PO tweede verzoekster, p. 34). Dat zij het huis zonder lening hadden gebouwd kan er in dat opzicht weliswaar op wijzen dat zij financieel draagkrachtig genoeg waren om het huis te bouwen, maar betekent niet dat hun financiële mogelijkheden onbegrensd waren. *In casu* is verzoekers' verklaring dat zij geen spaargeld meer hadden en dus nog enige tijd moesten doorwerken om het nodige geld bijeen te brengen om het land te kunnen verlaten niet onlogisch. De Raad stelt weliswaar vast dat tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst naar het feit dat zijn echtgenote nog een beetje spaargeld had en verder verwijst naar het feit dat zij nog een lening hebben gekregen van een familielid van verzoekster in de VS en naar een vergoeding die hij van zijn werk heeft gekregen; maar zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift werd tweede verzoekster niet specifiek gevraagd naar hoe ze aan het geld kwamen maar verwees tweede verzoekster zelf naar het

gebrek aan (spaar) geld in antwoord op de vraag *“de bende zegt als jullie niet weggaan vermoorden we jullie, waarom blijf je toch nog daar en blijf je toch nog werken”* (notitie PO tweede verzoekster, p. 17). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud met tweede verzoekster dat haar verder niet meer gevraagd werd naar de manier waarop zij concreet hun vlucht financierden in tegenstelling tot eerste verzoeker, zodat hieruit als dusdanig niet kan worden afgeleid dat hun verklaringen hierover niet consistent zouden zijn. Dit kan ook niet worden afgeleid uit eerste verzoekers verklaring dat hij een vergoeding heeft ontvangen voor acht jaar dienst bij zijn werkgever (notities PO eerste verzoeker, p. 4), terwijl uit het door hem neergelegde document van zijn werkgever blijkt dat hij er 7,5 jaar werkte (administratief dossier eerste verzoeker, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 16). De Raad kan in dit verband aannemen dat eerste verzoeker, zoals gesteld in het verzoekschrift, het getal afrondde tijdens het persoonlijk onderhoud, en ziet ook niet in waarom verzoeker hierover bewust zou liegen. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van eerste verzoekers tewerkstelling geenszins de kern van hun vluchtmotieven raken.

Waar in de bestreden beslissingen nog wordt gewezen op het feit dat zij tijdelijk in een hotel of motel hadden kunnen verblijven, wijzen verzoekers er op dat dit slechts een tijdelijke oplossing zou zijn, dat de bendes ook de hotels controleren en dat zij daarvoor ook de financiële mogelijkheden niet hadden. De Raad stelt vast dat zij hun stelling dat de bendes de hotels controleren weliswaar niet staven maar er terecht op wijzen dat dergelijke tijdelijke oplossing ook financiële implicaties zou gehad hebben die hun vertrek verder had kunnen vertragen een dus het risico voor hen zou vergroten.

Ook tweede verzoekers verklaringen over de optie om het huis te verkopen kunnen naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas niet ondermijnen. Zoals terecht uiteengezet in het verzoekschrift werden tweede verzoeker vijf vragen gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud en kan uit de sequentie van de vragen en de antwoorden bezwaarlijk worden besloten dat tweede verzoeker plots zijn verklaringen zou wijzigen. Tweede verzoeker stelt eerst dat ze geprobeerd hebben om het huis te verkopen door *“aan personen in de buurt te vragen of ze geïnteresseerd waren”* en gevraagd waarom zij niet aan een lagere prijs verkocht hebben dat *“er was eigenlijk ook niet echt de tijd om te adverteren”* (notities PO eerste verzoeker, p. 4-5). Zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift blijkt uit diens verklaringen geenszins dat eerste verzoeker *“plots [verklaarde] dat er geen tijd was om het huis te verkopen”*, zoals ten onrechte gesteld in de bestreden beslissingen, maar hij enkel verduidelijkte dat er geen tijd was om te adverteren, wat uiteraard niet hetzelfde is. Verder kan de Raad aannemen dat verzoekers niet zomaar ontslag konden nemen uit hun functies, zodat, gelet ook op de voorzorgsmaatregelen die zij hadden genomen om uit het vizier van de bendeleden te blijven, uit het feit dat zij nog bleven doorwerken na de bedreiging niet noodzakelijk een tegenindicatie voor hun verklaringen blijkt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers uitvoerig uiteenzetten welke maatregelen zij namen na de bedreiging waarvan tweede verzoekster het slachtoffer werd om uit het vizier van de bendeleden te blijven en zo het risico te verminderen. Zo verklaart tweede verzoekster vooreerst dat zij met de coördinatrice overeenkwam dat zij niet langer op het terrein actief zou zijn maar enkel nog administratieve taken zou uitvoeren, wat er in elk geval voor zorgde dat zij minder zichtbaar was voor de bendeleden. Verder verklaart tweede verzoekster ook dat zij ook thuis werkte waar dat mogelijk was en ook kon meerijden met de schoonbroer van haar broer en verklaren beide verzoekers dat zij regelmatig hun route van en naar het werk en hun werkuren veranderden. Eerste verzoeker bekam ook een meer flexibele werkregeling van zijn werkgever (notities PO tweede verzoekster, p. 17-18). Verder lieten zij hun kind niet meer op school gaan en ging tweede verzoekster soms met hun zoon bij haar ouders slapen en bleef eerste verzoeker op zijn werk slapen (notities PO tweede verzoekster, p. 19). Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat tweede verzoekster verklaarde dat *“de 18 Surenos iedereen controleren die in en uit de wijk komt”*, stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij dit als volgt verduidelijkte *“ja, bv als je naar de zone komt met iemand anders die daar niet woont, loopt die persoon veel risico”* (notities PO tweede verzoekster p. 9). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoekster, gevraagd of echt elke persoon persoonlijk gecontroleerd wordt als die de zone binnenkomt antwoordt: *“diegene die daar woonden, we worden niet altijd gecontroleerd maar kan ook wel eens gebeuren”* (notities PO tweede verzoekster, p. 9). Hieruit blijkt minstens dat verzoekster duidelijk aangaf dat zij als inwoners niet constant gecontroleerd werden en dit voor hen slechts occasioneel gebeurde.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en nagenoeg het hele grondgebied bestrijken. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land (COI Focus *El Salvador: Situation sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 8, 19 en 23).

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd (COI Focus, p. 7; UNHCR *Guidelines*). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus, p. 6-7). De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, zoals informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Uit de COI Focus en de UNHCR *Guidelines* blijkt verder ook dat mensenrechtenverdedigers en zij die betrokken zijn bij de strijd tegen georganiseerde misdaad specifiek gevisieerd worden (COI Focus, p. 23) terwijl informanten en personen die op enige manier samenwerken met de autoriteiten tegen de bendes of andere georganiseerde misdaadgroeperingen vaak worden vervolgd wegens “verraad” (UNHCR *Guidelines*, p. 32). De Raad stelt vast dat tweede verzoekster geen mensenrechtenactivist is in de klassieke betekenis van de term, noch zich als dusdanig profileert, maar wel aannemelijk maakt dat zij door de benedeleden werd beschouwd als iemand die mogelijk informatie over benedeleden doorspeelde naar de politie. Zij maakt ook aannemelijk dat de aard van haar activiteiten, waarbij zij regelmatig bij families van benedeleden over de vloer kwam in het landelijke gebied waar zij opereerde niet onopgemerkt voorbij kan gegaan zijn; en dat de politie in een tweede fase alsnog bij de coördinatie van het project betrokken werd, tegen de wil van de bendes, en zelfs tegen de wil van tweede verzoekster haar collega's, in.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers is komen vast te staan, dat hun verklaringen niet in strijd zijn met algemene informatie die gekend is en relevant voor hun aanvraag en dat hun verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, dat zij alle relevante elementen waarover zij beschikken voorleggen en dat zij hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk hebben ingediend zodat alle cumulatieve voorwaarden zijn vervuld om krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel toe te kennen voor die aspecten van hun relaas die niet door documenten worden ondersteund.

De Raad wijst er op dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Zoals hoger vastgesteld, en in het licht van de beschikbare landeninformatie, acht de Raad het geloofwaardig dat tweede verzoekster omwille van haar activiteiten in een project ter ondersteuning van arme families waarbij zij regelmatig familieleden van bendes op het platteland bezocht en waarbij ook de politie betrokken was, met de dood werd bedreigd. Gezien de hoger geciteerde landeninformatie met betrekking tot het bendegeweld en de modus operandi van bendes, kan dan ook worden aangenomen dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoekers, in geval van terugkeer naar El Salvador opnieuw gevisieerd zullen worden door de bende 18 Surenos en dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat dit niet het geval zal zijn.

7.3.3. Wat betreft de vraag of er voor verzoekers een redelijke overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren, zoals bende 18, voorhanden is, meent de Raad dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet. Uit de landeninformatie blijkt dat er een zekere verwevenheid is tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies kan leiden (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 24). Gelet op de individuele omstandigheden van de zaak, zoals het gegeven dat tweede verzoekster beschouwd werd als iemand die informatie doorspeelde aan de politie en de concrete bedreiging waarvan zij het slachtoffer werd en waarbij haar expliciet werd gezegd niet naar de politie te stappen, is de Raad van oordeel dat *in casu* kan worden aangenomen dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

7.3.4. Tenslotte stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/5 § 3 voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoekers niet voldaan zijn. Zoals hoger reeds

aangehaald blijkt uit de landeninformatie dat de bendes niet alleen in de steden maar ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en dat bendes in staat zijn personen die hen tegenwerken op te sporen. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" een werkbaar intern beschermingsalternatief, gezien de geringe oppervlakte van El Salvador en de capaciteit van de bendes om op het gehele grondgebied te opereren, in geval van vervolging door niet-overheidsactoren onwaarschijnlijk is (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 45; zie ook COI Focus 2020, p. 37-38). Bijgevolg besluit de Raad dat, in de individuele omstandigheden van verzoekers in het licht van de alomtegenwoordigheid van de bendes in El Salvador en in acht genomen bovenstaande vaststelling dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot overheidsbescherming, er geen intern beschermingsalternatief voorhanden is voor verzoekers.

7.3.5. Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, zoals hierboven beoordeeld in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador en het wijdverspreid bendegeweld aldaar, kan voor verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET